

sekest jálle terive näeb ollewad. — Jummal
aitab agga Marrit ja Peik on nimaks jálle
nago enne olli ja Marri südda tanno täis.
Marri abzikas on terwise polest priske mees.
Ta teeb omma tööd, ta kaupleb ja mõrit-
seb, püab ja nouab igga wisi, et ilmasti ärre-
minnes omma lessele ja lastele middagi woiks
järrele jätta; agga ta unnustab saggedaste är-
ra, et need, kes rikkaks püüdwad sada, kiu-
satusse sisse langewad. Ta saab saggedast
pettetud, mitte etterötmiss, mis Jummalaga
polnud hakkatud, lähwad ka rasko. Sag-
gedaste tuldeb ta õhto foio, nukker ja pah-
hane, fulin fortsus, sannad farredad, meel
haige. Siis on kord seem liig solane, kord
leib maggedaks jänud, kord laste fárra
suur; leiab wigga ühhést, wigga teisest. Se
on parago saggedaste meeste wils!

Mis teeb nüüd Marri? káksub, tapleb,
sõiniab, mis läbbi assi hullemaks lähhäks?
Kui ta sedda teeks, posleks ta õige naese
nimme wårt. Ta woicleb kùl, agga mitte
woóreti sõariistadega: Ta pallub, on lah-

te, melitab, waigistab, leppitab magguna
sannadega, funni mees jálle naesele kát an-
nab ja lahfeste pallub: „Rulla pai Marri!
sa olled paljo parrem, kui minna. Anna
musle andeks! Ma tullin selle ja selle pah-
handussega foio” n. t. s. Nüüd on asjad
jálle hästi. Mis sedda teinud? Muud mid-
dag, kui õige naese armastus. — Tul-
lewad önnetussed, äppartussed, kahjud, kust
meel ei mótle ja mees saab jálle nuvaks,
wåssib kannataades, tahhaks peaga läbbi sei-
na joosta ja wihastab, et mitte nendo ei
lähhä, kui temma tahhaks ja nurriseb Jum-
mala ja innimestega. Jálle on Marri, kui
Jummalast lodus mehhé abbi. Ta trööstib,
waigistab ja pühhib mehhé higgi otsa eest;
rägib Jummalala armast, heldussest ja issa-
truussest; ütleb: fedda issa karrisstab, sedda
temma armastab ja kui karrisminne on
meelc parandades waggusi fantud, siis sa-
dab temma rahhulist õigusse wilja. Se ei
woi muid olla: mehhé meel jáab jálle waik-
seks, ta heidab ennast Issanda wåggewa